

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XV. In Christi Domini vulneribus assiduè ac libenter habitare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Magdalena de Pazzis, dum in raptu quodam exclamabat ad Christum crucifixum: *Abconde me in vulneribus humanitatis* P. 2. bit. c. 4. tua. Et deinde: *Oculi mei maneant in oculis misericordie tue; aures mee in auribus tuis, ut intelligant & comprehendant vocem sponsi mei; os meum in ore tuo, ut os meum loquatur, quod mecum sponsus loquitur.* Pergitq; deinceps idem exequi, tum de membris alijs, tum etiam de universis animæ suæ viribus, memoria, intellectu, voluntate, quæ omnia cupit conjungi exterioribus & interioribus facultatibus sponsi sui, ut in omnibus ipsa cum illo, aut ipse per illam operetur. Cujus utique statûs securitatem felicitatêque commendans S. Ambrosius: *Quomodo (inquit) potest non in æternum vivere, quem sempiterna vita suscepit, quem totum sibi Christus assumpsit, qui totus Verbi est, cujus vita abscondita est in Christo JESU?* serm. 15. in Pf. 118.

Sed de his satis. Nam amantes quidem, affectu duce, usq; comite, his plura facile reperient: non amantibus autem, etiam hæc erunt nimis multa.

CAPUT XV.

In Christi Domini vulneribus assiduè ac libenter habitare.

§. I.

Ejus mysticæ habitationis ratio proponitur atque exponitur.

Frequens est apud Scriptores Asceticos, & passim obvium illud præceptum: animæ Christum amanti, & ad spiritualis vitæ perfectionem aspiranti, enitendum esse studiosius, ut in sacris Crucifixi vulneribus assiduè habitet, & repudiatis cæteris, quæ foris sunt, in sacris illis foraminibus,

nibus, adeoq; in ipso Christi pectore, ut in Templo quodam Pacis aeternae, secunda conqueſcat.

Instit. spir.
c. 6.

Ludovicus Bloſius in Inſtitutione ſpirituali & alibi ſepè Aſcetam admonet, ut in cruce ſeu crucifixâ Chriſti Imaginem nidulum ſibi collocaſſet, & in mellifluis vulneribus ejusdem benigniſſimi JESU commoretur & requieſcat.

Farrag. util.
instit. 5. 7.

Joannes Ruſbrochius apud eundem: *Contemplare, quaſo, cum affectu vulnera, quae Dominus JESUS pro te ex amore ſuſcepit: atq; hic paſceris & reficeris. In patulo latere ejus, unde omnes gratiarum promanant rivus, commorare, ut in amantiſſimo corde illius vivas, in quo eſt Sancti Spiritus, & aeternae charitatis plenitudo.*

l. 2. de imit.
6. 1.

Thomas à Kempis: *Requieſce in paſſione Chriſti, & in ſacris ejus vulneribus libenter habitâ.*

Ep: III.

Sancta iterum Catharina Senenſis, Directori ſuae conſcientiae B. Raymundo ſcribens, eundem hortatur, ut in Chriſti plagis ſibi conſtituat habitationem. Et ſic paſſim alij: nec ſine fundamento in dictis Patrum, ut videbimus.

P. 1. ſtim. c.
2.

Præſertim autem, ut jam vidisti, commorandum eſſent pio aſcetae in plaga lateris, in intimis Chriſti viſceribus, in ipſo corde divino, amore noſtri vulnerato atq; tranſfixo. Quocirca etiam S. Bonaventura admirandam illam contemplans tranſfigurationem, non quâ in monte Thabor apparuit Jeſus ut Rex gloriae, ſed quâ in monte Calvariae detormatus eſt in virum dolorum; amore ardens atq; liqueſcens, nec volens à Chriſto crucifixo vel punctum temporis ſeparari, exclamat & ipſe, non tamen neſciens quid diceret: *Bonum eſt cum Chriſto eſſe. Et in ipſo volo tria tabernacula ſecere, unum in manibus, unum in pedibus, & aliud continuatim in latere, ubi volo quieſcere, dormire, vigilare, bibere, comedere, legere, adonire, & omnia mea negotia pertractare. Mi loquar ad cor ejus; & ab ipſo quod voluero impetrabo. Ita ille; utique habitationem ſibi in Chriſti latere ac corde præferam deligens; in eoq; uno & cubiculum ſibi, & cenaculum, & mu-*

& musœum, & sacellum, & reliquas, quæ in nobili aliquo domicilio optari possunt opportunitates, inveniens. Sed de cordis Christi cõmodissimâ habitatione, plura nos inferiùs.

Rursum autem idem Bonaventura alio in loco de ijsdem Christi stigmatibus seu vulneribus agens: *Ubiq;* (in *P. 1. sim. 6.* quit) *& semper habitabo in illis; ut sim quasi in castro securus 7. ab omni impulsu maligno.* Imitatus fortè S. Augustinum, cuius ista leguntur in Manuali c. 21 *Tum & firma requies, est infirmis & peccatoribus in vulneribus Salvatoris. securus illic habitò.* Et cap. 23. *Longinus aperuit mihi latus Christi lanceâ, & ego intravi, & ibi requiesco securus.* Ita ibi.

Illud autem hoc in genere speciale est, quod pluribus tradit Andreas Alberti è Societate nostra, de Paula Maria. *In Theopist. l. 2. c. 7.* à Jesu Carmelitanâ exalceatâ: eam videlicet aliquando quinq; ipsos annos in Christi plagis sic habitâsse, ut in earum singulis ad annum unum domicilium sibi deligeret, ad eosq; ingressus se compararet, perinde atque si de novo Monasterium ingrederetur.

Quod si hîc ex me quæseris, quidnam illud sit, quod appellamus in Christi vulneribus habitare; nonnulla subiungo, ex quibus id possit aliquatenus intelligi.

Primum enim ille in vulneribus Salvatoris habitat; qui de ijs assiduè recogitat, qui mentem in ijs defixam tenet, nusquam interruptâ contemplatione. Nam veluti si quis alterius vultum observet & contempletur assiduè; redè, etiam Tullianâ phrasi, dicuntur istius oculi habitare in vultu alterius: aut, quemadmodum Scripturæ verbo, *is habitat in adjutorio Altissimi*, cuius oculi conversi & intenti sunt ad Dominum, ut sibi auxilio sit: sic illum dicimus habitare in plagis Christi, qui nunquam ab eis cogitatione divertat, sed in ijs mente animoq; semper versetur. *Idcirco serm. 61. in denique audit* (inquit S. Bernardus) *Columba mea in foraminibus*

nibus petra: quod in Christi vulneribus tota devotione versatur, & jugi meditatione moretur in illis.

Rursum: quando ea est ardentioris amoris vis, ut amantis animum suo quodammodo divellat à corpore, atque in dilectum transferat, atque constituat; eam nos animam dicemus habitare in Christi vulneribus, quæ solius Jesu crucifixi desiderio & amore langueat, eum solum exquirat, huic uni probare sese, ei se conformare studeat; in hoc uno denique, velut in votorum suorum centro conquiescat, summet oblita, cæterorum etiam (præterquam Christi vulnerum) incuriosâ.

Denique, cum eos, qui in aliquo loco, non ut peregrini & advenæ ad tempus commorantur, sed velut cives perpetuò habitant, consecrarium sit oportere loci legibus vivere, loci moribus, vestitu, linguâ uti; eoque confessum, ut peregrinus dignosci solet, si quis non loci instituta, sed externos mores sectetur, si cultu utatur peregrino, si regionis linguam non noverit: non absurdè illum in Crucifixi vulneribus, aut in ipso Christo crucifixo habitare dicemus, qui crucis sectetur disciplinam, Crucifixi legibus, Crucifixi moribus vivat; Crucifixi veste, Crucifixi linguâ utatur; hoc est, qui ardenti sese Domino suo assimilandî studio, nihil nisi dolores & opprobria sibi optanda & amplexanda petet; nihil nisi crucem, suique contemptum atque odium, aut sapiat, aut loquatur; verbo, qui Crucifixi sensus atque affectus, aut (quæ vox est Apostoli Pauli) ipsum Christum induerit, & in eum quodammodo transferit. Quò se pervenisse

P. I. sim. c. 1.

indicare videtur S. Bonaventura: nam cum aliquando videret eam contemplationis eximiam, in amantissima vulnera Domini nostri Jesu Christi, ut ipse ait, subintrasset, & oculis jam oppletis sanguine, veluti palpiando ad intima viscera divinæ charitatis ejus pervenisset, ijs undique circumplexus, exitum invenire non potuit: *Idcirco, (subdit) in eis*

habito, & quibus vescitur cibus vescor, ac ibi inebrior suo potu, &c. Quod quidem quid aliud esse dicam; nisi jam, non hospitem & advenam, sed tanquam civem Christi viscerum, & domesticum cordis illius esse?

Ut igitur rem in pauca colligam: *Habitare in Christi vulneribus*, est Christi dolores ac vulnera perpetuò mente tractare; Jesu crucifixo ardenti amore inhaerere; ex Crucifixi institutis ac disciplina vivere, eadem sentire, eadem loqui, & per omnia ejusdem moris & quasi coloris cum Christo crucifixo esse.

§. 2.

Habitationis in Christi vulneribus multa ac pretiosa utilitates.

Quanta porro, putas, talis habitationis sunt commoda? Quanta Christum incolere, & in Christo manere, felicitas? Quanta securitas in illis foraminibus petrae, in illa sublimi & munitissima arce pectoris Christi? Quanta pax & quies in illo secreto tabernaculo, atrio coeli, vestibulo supremæ felicitatis? Quantae deliciae in ipso corde Crucifixi, in illa cella vinaria, apotheca caelestium gratiarum? Quantae divitiae in illo gazophylacio divinitatis? Ibi nimirum (ut pluribus infra demonstrabimus, cum privatim agemus de delicijs cordis Christi) ibi inquam est securitas à malis, vacuitas à curis, quies à laboribus, silentium cupiditatum, soporatio sensuum, ebrietas animæ, transformatio spiritus, oblivio mundi, amissio sui, sapor, gustus, amplexus & intima possessio dilecti.

Quin (ut & hoc addam) non mens hominis duntaxat in Christo crucifixo habitans, in eo tam blandè ac delicatè acquiescit; verùm & corpus etiam ipsum, vi ejus supremæ & ineffabilis contemplationis, sensim tanquam Christiforme effectum, & ad divinas Christi crucifixi impressiones su-

T t scipi-

fufcipiendas aptatum, in ijsdem Christi vulneribus fuam & ipsum quietem invenit, & eorum quodam gustu pascitur, illecebrâq; tenetur admirabili, ægrè ut deinde ab ijsdem possit avelli. Quod etsi videtur incredibile, id tamen Seraphico Doctori credamus licet, talium utique non inexper-

P. i. sim. c. 1. to. Ejus hæc verba sunt, loco superius laudato: *Crede mihi, ô homo! quia si in ipsum (scilicet Christum) per hæc angustia foramina intrare volueris, non solum anima, sed etiam quietem ac dulcedinem mirabilem inveniet corpus tuum: & quod carnale est, & ad carnalia tendit, ex illo vulnere introitu facto ad id spirituale, ut ceteras, præter eas quas ibi sentis delicias, reputes esse nihil. Unde post pauca ita concludit: Et, si ita accidit de corpore, quantâ credis animam frui dulcedine, quæ per illa foramina conjungitur cordi Christi? Certè exprimerè tibi nequeo; sed experire, & scies.* Hactenus S. Bonaventura.

Audiamus ad extremum S. Bernardum, illam anime sanctæ in Christi plagis commorationem, ex eo magnificentè & exaggeratè commendantem, quòd anima in illis habitans, quasi extra ictum aut sensum sit tormentorum sui corporis: quippe quæ in illo jam non commoretur, sed altè immersa sit intimis Christi visceribus; ex quo illa loco exultans, videt circa corpus suum occupatam carnificum infamiam, quasi hæc ad ipsum non magis pertineat, quàm si alieno exerceatur in corpore. Ita enim ille de sancto Martyre in Christi vulneribus habitante: *Enimverò non sentiet suam, cum illius vulnera intuebitur. Stat martyr tripudians & triumphans, toto licet laceretur corpore, & rimante latera ferro, non modò fortiter, sed & alacriter sacrum è carne sua circumspicit ebullire cruorem. Ubi ergo tunc anima martyris? Nempe in tuto, nempe in petra, nempe in visceribus JESU, vulneribus nimirum patentibus ad introeundum. Si in suis esset visceribus, scrutans ea ferrum profectò sentiret. Nunc autem in petra habitans, quid mirum si in modum petra duraverit? sed neque*

ferm. 61. in Cant.

neq; hoc mirum, si exul à corpore dolores non sentiat corporis. Neque hoc facit stupor, sed amor. submittitur enim sensus, non amittitur; nec deest, dolor, sed superatur, sed contemnitur.

CAPVT XVI.

Eadem anima Crucifixum amantis studia, nonnullis figuris aut emblematis adumbrata.

§. I.

Anima sancta, columba nidificans in vulneribus Crucifixi.

DENUNCIABAT olim Propheta: *Relinquitte civitates, & habitate in petra, habitatores Moab; & estote quasi columba nidificans in summo ore foraminis.* Idem tibi modò, sed altiore sensu denunciatum existimes. Relinque civitates, fuge tumultum hujus sæculi, solitudinem ama, quare secretum; ipsum etiam curarum cordis tui strepitum, & tot superfluarum cogitationum turbam devita. Temetipsum, quoad fieri potest, tibi ipse suffurare & eripe, de te toto totus egredere, & demigra in Petram, quæ Christus est. In istius petræ felices latebras, profundè te penetra, intra cavernas & hiatus vulnerum, & te totum penitus abde. Esto quasi columba pennis deargentatis; & in summo ore foraminis, in plaga lateris, intrà ipsa viscera & cor Christi, tutam tibi domum, dulcèsq; nidos constitue. Istuc enim & te provocat Sponsus verbis illis amoris ac desiderij plenissimis: *Surge, inquit amica mea, speciosa mea, & veni: columba mea, in foraminibus petræ, in caverna maceræ.* Quibus quidem id à te contendit, ut instar teneræ & amabilis columbæ, in sacris suis vulneribus libenter habites. Nam *foramina petræ, inquit B. Petrus Damiani, sunt quinque vulnera* L. 7. ep. 19.